

FACE VALUE

UN FILM DE
JOHAN VAN DER KEUKEN

« **N**o em veig sense ulleres. Sense ulleres, no em veig a mi mateix. Puc veure els altres. Mirar els altres és desitjar l'inaccessible. Jo veig els altres i desitjo l'inaccessible. No puc veure els altres. La càmera ha embogit. Mira rere els ulls. No veu pensaments. No hi ha pensaments, només coses. La gent s'aplega. La gent marxa. Una multitud baixant els carrers. Esteles d'avions al cel. Deu ser una festa».

JOHAN VAN DER KEUKEN

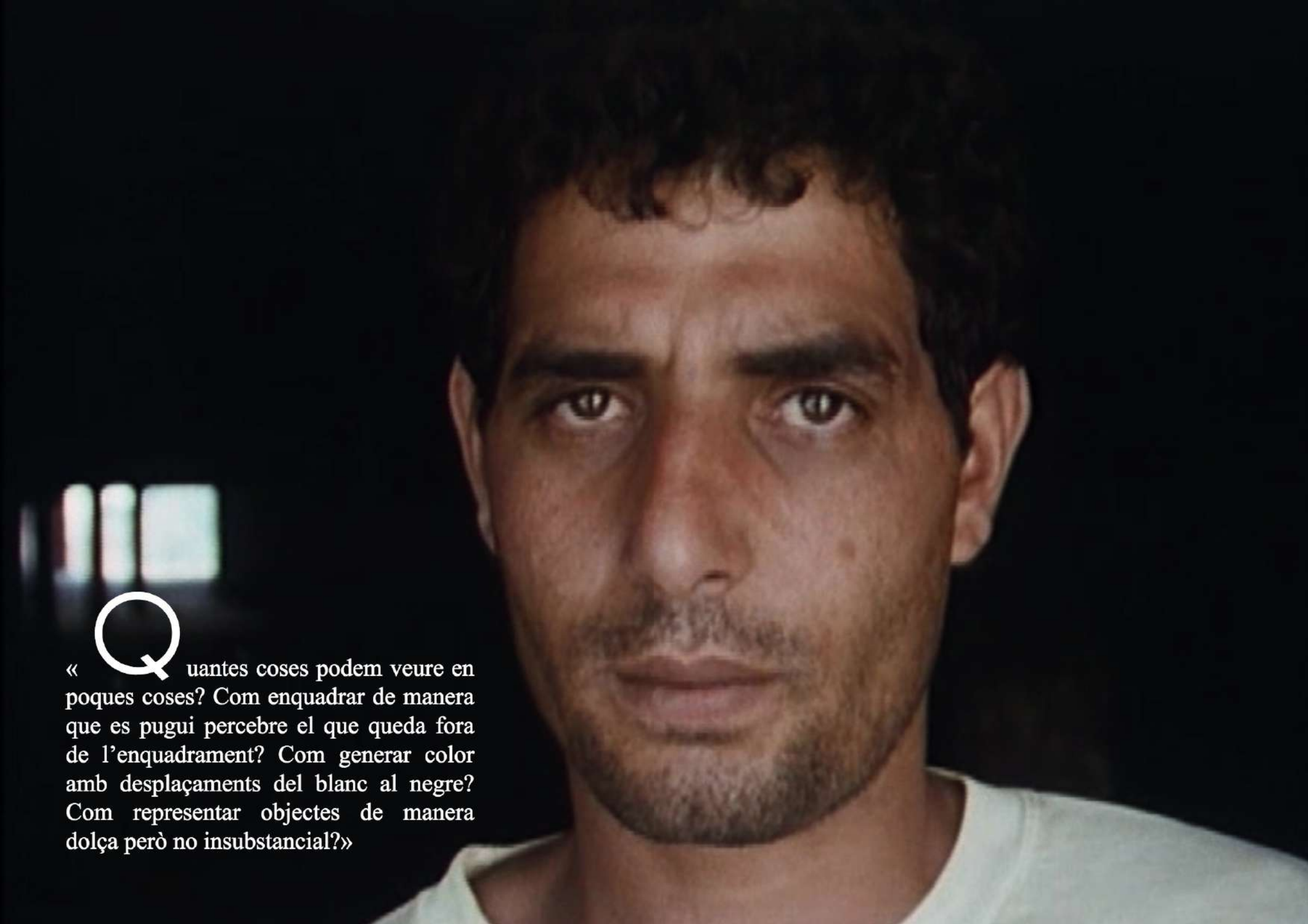

« **A** *Face Value* tot gira entorn del rostre i el fet de veure: el desig de donar-se a veure, la por de ser vist, la impossibilitat de veure's a un mateix. És també una pel·lícula sobre la fotografia. He fet el retrat d'aquells rostres, però també dels espais i de les paraules, igual que la Noshka [van der Lely] ha fet el retrat sonor de les veus i de les llengües».

« **L** a primera volta de l'espiral que gira al voltant d'aquest nucli és el muntatge, el procés que consisteix a desmuntar i recombinar percepcions per transformar-les en un discurs visual, en un objecte en el temps».

« **Q** uantes coses podem veure en poques coses? Com enquadrar de manera que es pugui percebre el que queda fora de l'enquadrament? Com generar color amb desplaçaments del blanc al negre? Com representar objectes de manera dolça però no insubstancial? »

«**E**n el moment en què una persona és filmada, deixa de ser una persona i esdevé un fragment de ficció, de material filmat. No obstant això, continua existint. Aquesta doble veritat està carregada de tensió. Trobar una forma per aquesta tensió significa crear un món imaginari i descriure-hi el combat humà».

«**E**l punt de partida d'una posada en escena del real és: com travessar els deu metres que em separen de l'altre, com arribar a estar en un mateix espai. Si estic en un carrer i alguna cosa passa a l'altre costat, no puc començar a filmar. Seria un observador exterior i la gent ho notaria. Cal travessar el carrer, estar a la mateixa vorera i, a poc a poc, insinuar-se.

Si estic en una distància des de la qual em poden pegar, les persones estan en igualtat de poder. Si em quedo a més distància, puc capturar la imatge i protegir-me. He estat en situacions en què la gent es tornava amenaçant, en aquests casos, he deixat la càmera a terra i m'he agenollat al seu costat. Aquest gest ho desactiva tot. En principi, filmo a la distància des de la qual puc tocar i em poden tocar. Així estem en igualtat per rebutjar».

22 D'ABRIL DE 2026
JOVES PROGRAMADORS MOVING CINEMA

